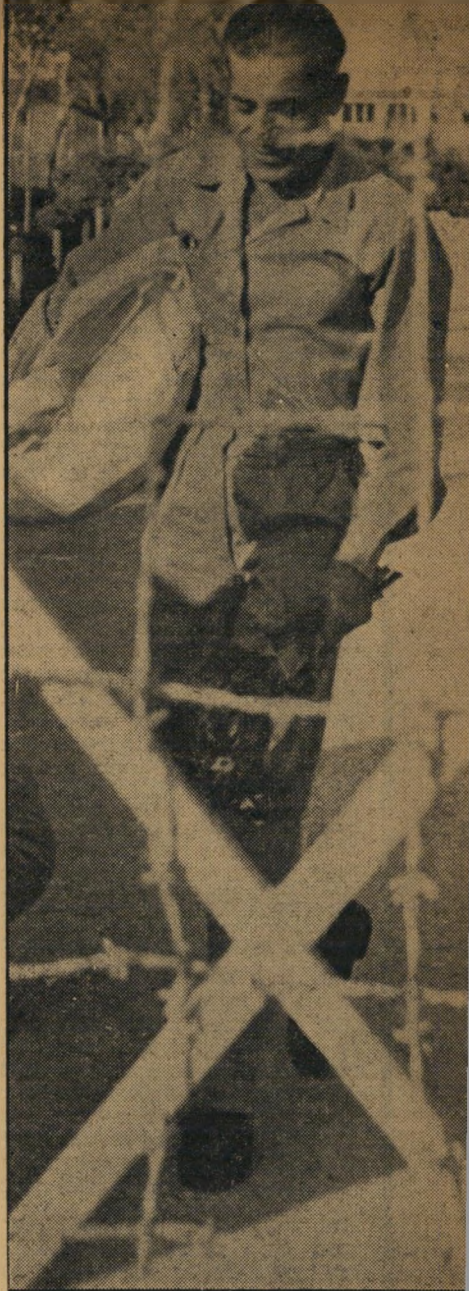

שחרר מאסרו והואשם עחה שוב, קורא: לי לחיות

בנים

לעיר. במעברות מכרתי בגדים משומשים ובי שוכנים מכרתי ביסטים למקררים וכסאות פלסטיק זולים.
על גבי התלת-אופניים הייתי נוסע יום-יום עשרות קילומטרים. כל גופי היה כואב אבל חורתי בשעות הערב הביתה לתלאבי, אבל הייתי מרוצה. היו ימים שהרחחתי 30-20 לי רות, היו ימים שהרחחתי חמש לירות והיו ימים שלא הרחחתי כלום. אבל הייתי ממש מאושר שאני חי את חיי בשקט, בלי עניינים עם אף אדם — ובמיוחד לא עם המשטרה.

★ ★ ★ ואז התחיל אמוני החדש?

גם באותו יום רביעי, לפני שלושה שבועות, ירדתי כמו תמיד לשוק הפש פשים ביפו לקנות מצאות. קניתי כמות של בגדים ישנים, הטענתי אותם על התלת-אופניים ויצאתי בכיוון כפר-שלם. כרגיל, עמדתי במרכז המעברה, מכרתי קצת והמשכתי ב" דוכן. באותו יום הספקתי למכור בחצריה, יהודיה ובמעברת עמישב שליד תת-תחנה. שהעמישב הייתי עד לפנות ערב. כל הסחורה שהבאתי נמכרה והתכוננתי לחזור לתל-אביב.

אבל כשהגעתי לפתח-תחנה, פגשתי במק רה אשה אחת שהכרתי לפני זמן מה בתל-אביב. היא הייתה בחברת עוד שתי נשים ושני גברים. השעה הייתה מוקדמת עדיין ולכן התחלתי לדבר אתם ולטייל. את האר נונים העמתי בצד הדרך. לא ידעתי לאן הם הולכים. הגענו לגן, ישבנו ושוחחנו כמה שעות. כשהיה קרוב לעשר, קמנו לחזור, כי הייתי צריך לשוב לתל-אביב. נפרדתי מהם והלכתי לפי הוראותיהם, בכיוון למקום ש שם השארתי את התלת-אופניים.

ברוך נתקלתי בשני שוטרים. הם התחילו לדבר אתי בעברית. שאלו מי אני ומה אני עושה שם. עניתי להם בעברית והראיתי להם את תעודת הזהות. מאותה שניה ש הראיתי להם את תעודת הזהות, התחיל אסר ני החדש. אה, זה אתה יעקובוביץ שעשית

התפלאו על השאלה וצחקו. "לשחרר?" אמרו, "ממתי זה משחררים פורצים?" נש ברת. הבנתי שהם החליטו להטיל עלי את אשמת ביצוע כל הפריצות שהיו באזור שלהם בזמן האחרון, מבלי להתחשב בעובר דות. הרגשתי ששוב חוזרת הפרשה של משפטי הראשון.

אותו לילה היה אחד הנוראים בחיי אחרי שראיתי את עצמי יוצא מהכלא ורץ לביתי, כדי להסביר את הטעות שנעשתה בקשר ל מעצרי והעלל שנגרם לי, מצאתי את עצמי שוב בתא-הכלא הקר והאפס, כשמחשבות איומות מתרוצצות במוחי ואינן נותנות לי מנוחה. חשבתי על משפחתי. חשבתי על כל האנשים שניסו לעודד אותי לפני חצי-שנה, כשיצאתי מבית-הסוהר, ונתנו בי אמון מלא. חשבתי גם על עצמי. הגעתי למסקנה שזה הסוף. ידעתי שלא אוכל לעמוד בזה פעם נוספת.

לקחתי את השמיכה שהיתה לי בתא וני סיתי למצוא מקום משופשף כדי לקרוע ממנה רצועות, לחבר אותן לחבל ארוך ו לתלות את עצמי בתוך התא. ברגע האחרון עצרתי בעצמי. זה לא היה הפחז. כל מה שעבר עלי באותן שעות היה נורא הרבה יותר מכל פחד. אבל דבר אחר עיכב אותי. היתה זאת המחשבה שאם אתאבד, יתקבל המעשה כהודאה באשמה מצדי. הוא חשב שיצליח, אבל כשנתפס, פחד שוב מבית הסוהר והתאבד. יגידו האנשים.

זה היה המניע היחיד שאימץ אותי לחיות, באותן שעות נוראות בתא-הכלא. יום לפני שהביאו אותי למשפט, עדיין חשבתי להאשים אותי באותן התפרצויות ש רק אלוהים יודע מי באמת ביצע אותן. בי אותו יום, כשראו שאין להם שום הוכחה — אפילו הקלה ביותר — להאשמות, ויתרו עליהן. שוב התעוררה בי התקפה שהבינו שנעשתה כאן טעות איומה, אבל לא. הם מסרו לידי גליון אישום, שקפיו האשימו אותי בשוטטות ובהחזקת רכוש גנוב. זה היה ביום ששי. ביום השבת שנשאר עד המשפט, לא רצו, ולא ניסו לברר, אם סי פרתי את האמת בקשר למקומות שבהם רכשתי את כל מה שנמצא אצלי. הם הגישו את גליון האישום בלי לברר אף פרט. היתה זאת הדרך הקלה ביותר.

שוב ישיבתי על ספסל הנאשמים, כשקצין מטרה עדיין מנסה בכל כוחו לתלות עלי שורה של אשמות. לא פעם במשך הדיונים בפני השופט אריה גרף הרהרתי איך היו העניינים מתנהלים, לו היה במקומי אדם אחר — איש לא מוכר — שבמקום להוכיח בכל פעם את עברו, כמו שעשה התובע בי משפט, היו מדברים רק על המקרה שבגללו הובא לבית-המשפט. אדם שבמקום לדבר על עברו, היו מביאים הוכחות ממשיות לאש מתו.

★ ★ ★ עכשיו — אני דורש טהור!

כאשר השתדדרתי, אמרו לי כולם "לא רוצים לדאוג אותך יותר, יעקב בוביץ. תזכור שאתה נולדת מחדש. תתחיל לחיות כמו תינוק שעכשיו נולד." ניסיתי את זה בכל כוחי, באמונה שלמה שאצליח בעזרת הסביבה. אבל כנראה שזה לא תלוי רק בי.

זאת לא היתה הפעם הראשונה שעמדתי לפני בית-משפט וצעקתי בכל כוחי שאני חף מפשע. אני בטוח שכאשר קראו אורחי המדע בפעם הראשונה את הידיעות הסנסציוניות על מעצרי האחרון, לא בדמיונם אדם שבור ברוחו, שמתוך יאוש פנה לדרך הפשע. העתונים שינפחו את העניין, אשמים בכך לא פחות מן המשטרה.

אבל מבחינה מסוימת הועיל לי מעצרי. הוא אפילו חיזק בי את האמונה ש עלי להתחיל מחדש במאבק — מלחמה עד הסוף, נגד האשמה-השוא הנוראה במשפט שהתקיים לפני 11 שנה.

מדוע לא עשיתי זאת, לפני חצי שנה, מיד כשיצאתי מהכלא? עוד באוגוסט 1952 פניתי לנשיא המדינה ולכנסת, בבקשה שיתערבו למען חידוש מש פטי. ענו לי שמכינים חוק שיאפשר חידוש משפטים. באותה תקופה פנו אלי עשרות אנשי ציבור ועורכי-דין ידועים, בבקשה שאאפשר להם לקבל את הטיפול בחידוש משפטי. גי

את כל הפריצות! אתה הנגב שאנחנו מחפ שים כל כך הרבה!" הרגשתי חולשה איומה בכל גופי. התחלתי לרעוד ולהתכסות בזעה קרה. אחד השוטרים כיבד אותי כסטי רות-לחי, ושניהם דאגו לגרש את חבורת ה צעירים שהתקהלו מסביב והיו עדי-ראיה ל כל מה שהתרחש. ברגע שנפלתי מתעלף, עלה אחד הצעירים על עץ וקטף עבורי אש כולית.

שני השוטרים תמכו בי והעבירו אותי למשטרה. שם קיבלו אותי במין ברוך-הבא כזה, כאילו שהיה ברור להם כי אני הוא הפורץ שחיפשו במשך שבועות. ביקשתי שיביאו לי רופא. אבל הם התעלמו מבקש תי. במקום זה דיברו אתי במשך שעות על גניבות והתפרצויות, וביקשו שאודה בכל ה סיפורים שסיפרו לי ושאותם שמעתי בפעם הראשונה בחיי.

★ ★ ★ "הרכוש הגנוב" — שלי?

בזמן שאני כבר הפסקתי להרגיש מה מתרחש מסביבי, לא הפסקו עדיין ה שוטרים לחקור אותי. אין טעם שתכחיש, אנחנו יודעים שזה אתה. כהוכחה הם הניחו לפני את השלל שמצאו אצלי כש נעצרתי עלידי השוטרים. היו שם מכנסיים ארוכים, כובע, שלושה כרטיסי מפעל-פיס, שלושה דולרים, סכום כסף, שני פנסים, זוג כפפות, מדליון קטן על שרשרת, ויהלום ויצר.

"איפה יתר הדברים הגנובים?" צעקו אלי. הסברתי להם שהמכנסיים הישנים הם חלק ממה שקיבלתי בעת השיחרור ממעשה. את היהלום קיבלתי מאסיר וחשבתי לעשות ממנו טבעת לבתי. הם צחקו ממני. "אתה רוצה לספר לנו שהאסירים במעשיהו סוה רים ביהלומים?"

לו היו מאפשרים לי, ומבטיחים שלא יע ינישו את האסירים המעורבים, הייתי מוכיח להם כי מחנה מעשיהו הוא סופרמרקט שבו אפשר להשיג כמעט כל דבר — שעונים, מציתים, מטבעות-זהב ובגדים. אבל במקום לחקור ולבדוק, קבעו כי היהלום, שבקושי אפשר לראות אותו בעין ובשום אופן אי אפשר להחזיק אותו ביד בגלל גודלו הזעיר, שימש לפריצת משמות.

הייתי מוכן להוביל את חוקרי לחנות ה תל-אביבית ששם קניתי את הכפפות. הם כאילו לא שמעו אותי. סיפרתי שמעלי הגשם היו אחד עבורי והשני לכיסוי הס חורה שעל האופניים. זה נראה להם כמו סיפור דמיוני. לא היתה לי שום אפשרות להוכיח שלא גנבתי את כרטיסי הפיס, כשם שלשום אדם שקונה כרטיסים אין אפשרות להוכיח שלא גנב אותם. את הדולארים קניתי ברחוב ליליבלום, כי התכוננתי לנסוע לחוף ולקפריסין, שם יל מעט כרוש.

המדליון עם השרשרת הוא תכשיט זול, שקניתי בבירה אצל רוכל ליד התחנה המר כזית בתל-אביב. החזקתי אותו אצלי, כי רציתי לתת אותו במתנה לבתי ליום הולי דתה. את יום ההולדת שלה ביליתי כבר בבית-הכלא. המתנה שקניתי לה בכספי נח שדה עלידי השוטרים כרוש גנוב. גם את הארגז והמוזודה, שבהם הייתי שם את הס חורה על האופניים, הכניסו לרשימת החפ צים הגנובים.

"ובכן, אתה לא מודה, הא?" אמרו לי השוטרים. "אין דבר, יזהו אותך ואז כבר תראה שאין לך ברירה!" המיננו את כל האנשים שאצלם ארעו ההתפרצויות. שלושה מסדרי-ניהוי זרכו לי. באף אחד מהם לא זיהו אותי האנשים.

★ ★ ★ לידה עם סף המוות

לתמלדתי שמוחה. שוב התחלתי ל האמין כי בסופו של דבר הצדק ינצח. אבל השמחה לא נמשכה זמן רב. כששאלתי את השוטרים מתי כבר ישחררו אותי, הם

בחוז

כחתי שעדיין יש חלק גדול מן הציבור, ה מאמיני כי אני אמנם חף מפשע, והדבר היה לי כמו זריקת מרץ במשך כל השנים שנש אר לי לחיות בכלא.

הודעתי לכל אלה שפנו אלי כי אדאג לחדש את משפטי ברגע שאשתחרר. כשהשתחררתי, באו אלי שוב כל האני שים שהתקשרו אתי כשהייתי בבית-הכלא. ר יציעו לי להתחיל בפעולות לחידוש המשפט. להפתעתי רק הודייתי להם על הרצון הטוב, אבל דחיתי אותם באדיבות. אמרתי להם שאני רוצה לחיות את חיי בשקט. היום אני יודע שאצל חלק מאותם אנשים, התעורר החשד שאני אמנם אשם במה שהאשימו אר תי. אבל לי לא היה איכפת באותו זמן.

היתה לי סיבה מספקת לא לעורר רעש באותו זמן. כשהתקרב מועד השיחרור שלי, הופיעו אצלי אנשים שונים מחוגי השלטון נות, דיברו אתי והפעילו עלי לחץ ואיומים כדי שלא אעורר מחדש את ענין המשפט שלי. במשך לילות שלמים הייתי מהרהר ב זה. ידעתי שאשתחרר בלי פרוטה ושעתידי נתון בידי אנשים אלה. היה ברור לי שאם אעשה צעד אחד שלא ימצא חן בעיניהם, תמיד הם יעולים — וגם יכולים — להחזיר אותי לכלא.

יצאתי מבית-הסוהר וניסיתי לעשות מאמץ לפנות את אשתי ובתי על שנות סבלן הנור ראות. במשך חצי-שנה חייתי את חיי בשקט. הרחחתי את לחמי בעבודה קשה, ונזמה היה לי שחזרתי להיות אדם רגיל.

אבל בעיני המשטרה נשארתי דוד יעקובו ביץ מגן-מאיר. המקרה האחרון הוכיח לי סופית כי טעיתי כאשר חשבתי שאוכל לח יות בשקט עם כל מה שרובץ על כתפי: אותו כחם ישן שניסיתי למחוק.

אם המשטרה עומדת על-כך שאשאר יעקב בוביץ מגן-מאיר, הרי מה שנשאר לי לעשות הוא להילחם על-כך שהקהל ידע סוף-סוף את כל האמת על פרשת גן-מאיר. על כן החלטתי להקדיש את כל כוחותי למאבק על חידוש משפטי וטיהור שמי.